

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Filij Dei, seipsum totum in cruce profundentis, incredibilis nostri dilectio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

sti meritis) in manu nostra esse: nisi forte sumus ita vecordes, aut tam fastidiosi ostores felicitatis nostræ, ut, cum ille nobis per omnia bene cupiat, ipsi miseri & infelices, quàm beati & felices, esse malimus.

§. 2.

Filij Dei, seipsum totum in cruce profundentis, incredibili nostri dilectio.

JAm ex parte Christi Domini ac Salvatoris nostri, quantum rursum nobis nascitur salutis fiducia?

Primò enim qui ita dilexit nos, ut nobis à morte sempiterna redimendis, seipsum daret in pretium, & venarum suarum ac cordis sui omnem sanguinem eà causâ profunderet, & ipsam denique dilectam animam suam traderet in manus inimicorum ejus; non deseret utique sub umbram alarum ejus confugientes, & in ejus passione ac morte spem omnem suam reponentes. Nimirum in manibus suis descripsit nos; neque oblivisci poterit filiorum uteri sui; eorum inquam, quos in cruce moriens, per summos dolores & angustias viscerum suorum, Deo cœloque quodammodo parturierit. ut iidem scilicet illi sint filij dexteræ sive felicitatis, quos ut filios aspicit supremi doloris sui.

Gal. 2.

Secundò: Atque huic confirmando exaugendoque fiducia argumento, plurimum id confert: quòd idem amatissimus Salvator, non utcunque pro omnibus nobis, sed pro singulis nostrum privatim & quasi separatim mortuus sit; ut cuique liceat fidenter cum Apostolo dicere: *In fide vivo Filij Dei: qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me.* Eò videlicet, quòd (ut quidem sentit S. Joannes Chrysostramus, atque ex alijs idem licebit colligere) mors ejus & passio singulis nostrum perinde valuerit, atque si duntaxat pro uno quolibet nostrum illam subiisset; atque ita quemlibet dilexerit, ut vel pro unius cujuslibet salute, semetipsum prom-

promptè atque libenter tradidisset. Hæc enim sunt Chry-
sostomi verba locum illum Apostoli exponentis: *Decla-
rat hoc quoque par esse, ut quisque nostrum non minus agat gra-
tias Christo, quam si ob ipsum solum advenisset. Non enim re-
cusaturus erat, vel ob unum tantum exhibere dispensationem:
adeò singulum quemque hominem pari charitatis modo dilexit;
quo dilexit orbem universum.* Quibus affinia sunt illa S. Am-
broij in loco superius laudato, de ipso Patre ita loquentis:
*Mirè etiam addidit, scilicet Apostolus: Pro nobis omnibus L. 1. de Ja-
tradidit illum: ut ostenderet (inquit) quòd ita omnes diligit, cob. c. 6.
ut dilectissimum sibi Filium pro singulis traderet.*

Tertiò: Hinc verò etiam (de quo equidem dubitare *Blos. spec.
non possum; traditque expressè Abbas Blofius, & noster spir. c. 10.
Alphonfus Rodriques*) in cruce pendens sese pro singulis *Rodriq.
obtulit Patri, de nostrum singulis, de te, de me nominatim trall. de
recogitans, tuæque ac meæ salutis negotium (ut vel sic o- Pass: c. 6.
stenderet, quantopere ea ipsi cordi esset) specialiter Patri
commendans. Quod quidem ei non erat difficile, ob sin-
gularem rerum omnium comprehensionem, omnes perpe-
tuò ob mentis oculos habenti, & ob immensum amorem,
suum, ad singulos eorum, pro quorum salute moreretur li-
benter animum attendenti.*

Proinde ut olim summus Sacerdos, qui Christi figu-
ram gerebat, sanctuarium ingrediens portabat supra pectus
suum, vel (ut in Hebræo est) supra cor suum, certis gem-
mis insculpta nomina filiorum Israël; ut ad Deum acce-
dens eorum memor existeret, ac tribus omnes sigillatim.
Deo repræsenteret: *Portabit Aaron (inquit sacer textus) Exod. 28.
nomina filiorum Israël in rationali judicij super pectus suum,
quando ingreditur sanctuarium, memoriale coram Domino in
æternum.* Ita dicere possumus in rem nostram: Summum
nostrum Pontificem Jesum, dum in ara crucis sese hostiam
Deo pro mundi salute obtulit, omnium nostrum nomina.

portasse supra cor suum, uniuscujusque in illo summo ac generali sacrificio commeminisse, omnes nos Patri suo amantissimo, velut sanguine suo, quem eo momento reipsum pro nobis effunderet, conspersos representasse. Neque aliter sanè nunc facere, ingressum in sancta non manu facta, ut appareat vultui Dei pro nobis; pro salute nostrâ suscepta ac retenta vulnera eidem assidue exhibentem, inisque nos omnes nominatim descriptos, imò in ipso corde suo, tanquam in rationali pectoris sui, ad indelebilem memoriam insculptos, representantem.

Quartò: Ex quo rursus nova suboritur acuendæ spei ac fiduciæ ratio: cum attendimus Agnum illum immaculatum perpetuò in Patris oculis tanquam occisum alliterere, eoque vulnere suorum notas ac cicatrices, etiam in carne sua gloriosa, retinuisse ac cœlo inculisse, ut in Patris conspectu semper quasi crucifixus appareat, & salutem nobis efficacius exoret, nostræ pretium libertatis ostendens, & sanguinis sui stipendia de paterna manu reposcens. Sic enim præclare autor sermonis de baptismo Christi apud S. Cyprianum: *Sacrificium (inquit) quod in carne obtulit, sit in beneplacito Dei constat acceptabile, ut non minus hodie in conspectu Patris oblatio illa sit efficax, quàm eâ die quâ de sacro latere sanguis & aqua exivit; & semper reservata in corpore Christi plagæ, salutis humanæ exigunt pretium, & obedientiam donativum requirunt.*

Itaque qui semel pro peccatis nostris mortuus est, semper vivit ad interpellandum pro nobis; eoque impressas plagarum notas, velut vivam quandam mortis suæ imaginem, reservat in suo corpore; ut eo tanquam immolati habitu, penetrans in Sancta Sanctorum, in intima quasi Divinitatis adyta, paternum cor admoneat, urgeat, sollicitet; dum causam nostram expediat, nostræque salutis negotium in tuto ponat. Quâ contemplatione non uno loco ad fiduciam

duciam nos hortatur Apostolus. Quippe qui ad Hebræos scribens, ex eo quod habeamus Pontificem magnum, Jesum *Heb. 4.* Filium Dei, qui & infirmitates nostras in se suscepit easque expertus sit, & jam cœlos Patrem pro nobis exoraturus penetraverit; continuo infert: *Adeamus ergo cum fiducia ad thronum gratiæ; ut misericordiam consequamur, & gratiam inveniamus in auxilio opportuno.* Et alio in loco ejusdem *Heb. 10.* epistolæ: *Habentes (inquit) fiduciam in introitu Sanctorum in sanguine Christi, quam initiavit nobis viam novam, & viventem per velamen, id est carnem suam, & Sacerdotem magnum super domum Dei: accedamus cum vero corde, in plenitudine fidei &c.* Et ad Romanos etiam expressius: *Quis accusabit, inquit, adversus electos Dei? Deus qui justificat; quis est qui condemnet? Christus JESUS, qui mortuus est, immo qui & resurrexit, qui est ad dexteram Dei, qui etiam interpellat pro nobis. Quis ergo nos separabit à charitate Christi? & quæ sequuntur.* *Rom. 8.*

Ultimo loco: ponderari possunt & illa ejusdem S. Pauli verba ad Corinthios scribentis: *Quoniam quidem Deus 2. Cor. 5.* erat in Christo mundum reconcilians sibi, non reputans illis delicta ipsorum; & posuit in nobis verbum reconciliationis. Pro Christo ergo legatione fungimur, tanquam Deo exhortante per nos. *Obsecramus pro Christo, reconciliamini Deo.* Quibus quidem verbis, ingens, sive in Deo Patre, sive in ipso Filio, nos ad salutem adducendi desiderium, & tanquam ardor elucet, cum anxia cura & sollicitudine conjunctus. Nam in illis primis: *Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi;* equidem mihi intueri videor, per omnes sacræ œconomix partes, pro salute nostra in ipso Christo operosam, fatigentem, & quasi sollicitam divinitatem. At postremis verbis Christum ipsum induci video, non quomodocunque salutem nostram cupientem, aut ipsam reconciliationis gratiam ultro nobis offerentem; verum etiam, ut reconcilia-

ciliari Deo & Salvatori velimus, quodammodo obsecran-
tem. Quid enim aliud est: *Obsecramus pro Christo*; nisi,
vice Christi, cujus ad hoc legatione fungimur, & quasi ipso
Christo obsecrante per nos? Prorsus ut in ipsum injurius
esse convincatur, qui ei diffidat tanquam salvare nolentis,
qui præ studio nostræ salutis, velut oblitus dignitatis suæ,
etiam descendit ad preces, etiam obsecrat, ut salvati
velimus.

L. i. de Ja-
cob c. 6.

Verùm hic facere non possum, quin huic loco confir-
mando præclara quædam sæpe in hoc capite laudati Medio-
lanensium Antistitis sanctissimi, verba subjiciam, eodem ar-
gumento nos in hunc modum ad fiduciam erigentis: *Con-*
sidera quem Iudicem habeas. Nempe Christo dedit Pater
omne iudicium. Poterit te ergo ille damnare, quem redemit à
morte, pro quo se obtulit, cujus vitam suæ mortis mercedem esse
cognoscit? Nonne dicit: Que utilitas in sanguine meo, si
damno quem ipse salvavi? deinde consideras iudicem, non con-
sideras advocatum. Potest iste se viorem ferre sententiam, qui
interpellare non desinit, ut paterna reconciliationis in nos con-
feratur gratia? Hæc Ambrosius sanè quàm præclare.

§. 3.

*Nonnulla sanctæ spei semina, ex donata nobis à Deo
bona voluntate.*

Possumus denique nonnullo habito ad nos ipsos respectu,
eam quam in Christi Salvatoris morte collocatam habeo-
mus salutis fiduciam, non parum accendere & corroborare:
non quasi in nobismetipsis, extra divinam misericor-
diam Christi que merita, spem ullam debeamus reponere;
sed quòd Dei gratiâ ac beneficio ij jam sumus, ut salutem no-
bis Unigeniti sanguine partam, congruenter à Deo sperare
atque expectare possimus.

Primò enim ei, qui, abdicatis prioris ætatis flagitijs,